

[Inici](#) > [Centre d'Estudis Jordi Pujol](#) > [Butlletí](#) > [Butlletí 53](#) > Sense renunciar a la reivindicació nacional

Sense renunciar a la reivindicació nacional

Joaquim Colomines

Article / 02 de gener de 2007

Les nacions sense estat com Catalunya, el País Basc, Quebec, Escòcia o Flandes, treballen per aconseguir un reconeixement de la seva identitat nacional dins del respectiu estat, i per augmentar el seu poder polític i financer de forma que els permeti avançar cap a quotes més altes de llibertat nacional. En definitiva, es proposen recuperar la seva plena identitat nacional.

En aquest sentit, el Quebec ha obtingut un relatiu pas endavant en ser reconegut el passat dilluns 27 de novembre com a nació pel Parlament canadenc, això sí, “dins del Canadà unit”. La decisió va ser presa per una majoria de 266 vots afirmatius i només 16 en contra. Aquesta declaració fou promoguda pel primer ministre canadenc, Stephen Harper –conservador i federalista–, el qual, d’aquesta manera, contrarestava una iniciativa del Partit Quebequès que prèviament havia presentat una proposta per aconseguir el reconeixement del Quebec com una nació.

Cal dir, però, que aquesta proclamació no acaba de convèncer ben bé ningú. Per a uns, per als unionistes canadencs, és massa ambiciosa, i tant és així, que un ministre del Govern canadenc va dimitir perquè pensava que aquesta declaració apropa el Quebec cap a la independència. Mentre que per a uns altres, per als quebequesos independentistes, és massa tèbia, atès que la referència a la unitat de l'Estat canadenc va contra els seus interessos. Sigui com sigui, els membres del Partit Quebequès saben que el camí de la construcció nacional és un trajecte llarg, que requereix constància i persistència. Per aquest motiu, no només no renuncien a continuar avançant cap a una plena sobirania política, sinó que tenen previst convocar un tercer referèndum, això sí, quan es donin les condicions òptimes per guanyar-lo. Recordem l'ajustadíssima derrota de la darrera convocatòria celebrada l'any 1995 en la qual la diferència va ser només de 0,8 punts: 49,6% a favor del sí i 50,4% a favor del no. A més a més, al Quebec també saben que les polítiques d'identitat i les polítiques socials continuen sent compatibles.